

SARAH
MACLEAN

*Een
stormachtige
zomer*

Vertaald door Kees van Weele

Ze had iets met treinen.

Als ze haar leven minuut na minuut kon onderzoeken, zou Alice Storm er niet van opkijken als bleek dat ze bijna een derde daarvan in of op een vervoersmiddel had doorgebracht:

- De glanzende rode fiets die ze voor haar zevende verjaardag had gekregen en die haar dierbaarste bezitting was geweest, tot haar broertje hem in Narragansett Bay had gelanceerd, waar hij nooit meer uit was gehaald.
- De witte roeiboot waarin haar vader toen ze nog een meisje was elke zaterdag van de maand juli diezelfde zilte zee op was gegaan, omdat hij het belangrijk vond *Gods wil te doen en de confrontatie met de natuur aan te gaan*.
- De eindeloze rij geblindeerde zwarte limousines met zwijgende chauffeurs waarin ze van haar particuliere school naar haar particuliere schilderlessen naar het penthouse van de familie Storm aan Park Avenue was vervoerd, met New York City gedempt en gefilterd achter het portierraampje.
- Het skateboard waarop ze op een zondagochtend toen ze eerstejaars aan Amherst was tegen een boom was op gebotst, vastbesloten te bewijzen dat ze een doodgewone achttienjarige was, met als gevolg dat ze haar arm op drie plaatsen gebroken had.
- De helikopter waarin ze naar Boston was overgevlogen om opgelapt te worden en die haar terug naar school had vervoerd, waar ze nog net voor negen uur in de ochtend was aangekomen om een tentamen in kunstgeschiedenis te doen, voordat haar jaargenoten konden ontdekken dat ze allesbehalve gewoon was.

- De privéjets waarin ze de hele wereld overgevlogen was, telkens wanneer haar vader het weer eens in zijn hoofd had gehaald om haar naar een ander land te laten komen.
- Het lijnvliegtuig waarin ze anderhalf jaar tevoren naar Praag gevlogen was, met een diamanten ring in de handbagage van haar verloofde.
- De metrowagon waarin ze had gezeten, toen die middag dat haar telefoon was overgegaan en ze haar adem ingehouden had – inkomend gesprek... ELISABETH STORM (nooit MA) – een en al beige wanden, verblindend kunstlicht en advertenties voor een gave huid en een opgeruimd appartement en dat gedicht van William Carlos Williams over pruimen en ijskasten, vergevingsgezindheid en datgene in onszelf wat nooit verandert.

Maar treinen vond ze speciaal.

Waarschijnlijk omdat ze die zelf had ontdekt. Alle andere vervoersmiddelen waarmee ze de wereld over was gereisd waren van iemand anders geweest. En had ze met anderen moeten delen. Maar treinen... waren haar geheim.

Er kwamen geen vluchtschema's aan te pas, je hoefde geen broertjes en zusjes van je zitplaats te duwen en er waren geen moeders die om champagne riepen of vaders die je zwijgend in de gaten hielden. Treinen hoefden geen trossen los te gooien. Ze bleven op de rails, gewichtig, competent, onverzettelijk. Ze konden niet over een klif de zee in rijden. Ze waren een wonder van moderniteit, wat je niet kon zeggen van alle technologie die erna gekomen was. Solide. Onaangedaan. Stabiel. Constant.

Alice zette haar koffer in het bagagerek bij de deur van de wagon, liep door naar de eerste rij onbezette zitplaatsen, legde haar versleten olijfgroene linnen schoudertas op de stoel aan het gangpad en gleed erover naar het raam, hopen dat ze in de Northeast Regional van woensdagavond 21.32 uur beloond zou worden met een zitplaats voor haarzelf in de laatste rustige uren voor wat komen ging.

Voor de confrontatie met haar familieleden, van wie er één definitief niet meer was.

Door het raam zag ze een groepje twintigers vanuit de lift het perron op springen, lachend en schreeuwend, allemaal met een reis- of weekendtas, opgewekt glimlachend, zomerjurken, shorts, zonnebril op de neus, alsof het buiten nog niet donker was. En voor hen was dat misschien ook niet zo. Misschien waren ze in die fantastische levensfase waarin het donker nog niet bestond. En was het voor hen altijd dag, in een wereld die vol beloften zat en waar angst niet bestond.

Achter hen zag ze een sproetige, roodharige familie van vijf, een tienerjongen in een hoodie en met een koptelefoon op, tweelingzusjes die niet ouder dan tien konden zijn en de ouders, beladen met koffers, rugzakken en een grote draagtas waar *Paris Review* op stond, die hun ooit misschien een literair cachet gegeven had, maar waar nu roestvrijstalen waterflessen en biologische snacks in zaten.

Een in ruimvallend linnen geklede zwarte vrouw van middelbare leeftijd, haar zilverkleurige rolkoffertje het enige waaruit bleek dat ze op reis was. Een lange witte man van in de dertig met een ernstig gezicht, leren reistas in de hand, rugzak over zijn schouder. Een oudere, blozende man in een crèmekleurig windjack zat in een rolstoel die door een Amtrak-medewerker met een rode pet op zijn hoofd werd voortgeduwd.

Een voor een stapten ze in.

Alice had het niet goed ingeschat: de trein zou niet leeg maar volgepakt zijn, afgeladen met een paar honderd New Yorkers op weg naar het noorden, voor een weekend met kobaltblauwe luchten en een grijsgroene zee, voor dat magische seizoen in New England, wanneer de rest van de wereld weer naar school en aan het werk ging, maar de noordoosterlingen zichzelf op een laatste week van zonbeschenen afzondering trakteerden en wensten dat het altijd zomer kon blijven.

Ze had er niet aan gedacht dat het Labor Day Weekend was.

Het was raar dat ze dat vergeten was, aangezien ze zes uur tevoren haar pasgeverfde, nieuw ingerichte klaslokaal in Brooklyn had verlaten en haar laatste lange zomerweekend had gepland terwijl ze op de metro wachtte. Die middag had ze pilates. Ze moest naar de biomarkt op de Grand Army Plaza om een paar van de laatste *heirloom*-tomaten van het seizoen te kopen. De zaterdag zou ze met Gabi en Roxanne, die niet wilden dat ze alleen in haar appartement bleef, op Governors Island doorbrengen. En dan genieten van een lange zondag, schilderen in de laatste zomerwarmte, voordat de school de dagen te kort zou maken om nog in de zon te kunnen zijn.

Toen was haar telefoon gegaan en ze had er niet meer aan gedacht.

Alice leunde achterover tegen de ruwe stof van haar zitplaats en ze concentreerde zich op de vertrektijden die over een knetterende luidspreker werden omgeroepen. De stem van de conducteur had het accent van New England – *Old Saybrook, New London, Wickford* – en klonk luid genoeg om te voorkomen dat er mensen in de verkeerde trein bleven zitten, hoopte Amtrak – *Providence, Back Bay, South Station* – en luid genoeg voor haar om er niet meer aan te denken.

De trein zette zich met een ruk in beweging, legde schokkerig de eerste meters af en kwam toen langzaam en gelijkmatig op gang. Het voelde vertrouwd en comfortabel.

Volgende halte: New Rochelle.

Ze blies haar adem uit. Nog vier uur tot wat komen ging.

‘Is er iemand bij je?’

De vraag had haar niet hoeven verbazen, maar toch schrok ze even. Ze ging rechtop zitten en keek de lange, ernstige man die ze eerder op het perron had gezien in zijn grijze ogen. Hij leek langer nu hij dichterbij haar stond. Ernstiger ook.

Donkere wenkbrauwen gingen omhoog en onderstreepten de vraag, terwijl hij met zijn kin naar de zitplaats naast haar wees, waar ze haar oude linnen schoudertas op had gelegd en toen vergeten was.

Er was niemand bij haar.

‘Nee.’ Ze pakte de tas en zette hem bij haar voeten op de vloer. ‘Sorry.’

Het geluid dat hij bij wijze van antwoord maakte, ging haast verloren in het geraas van de treinwielen op de rails, het ruisen van de airco en het geluid waarmee hij zijn weekendtas op het rek boven haar hoofd schoof. Hij maakte zich klein op de plaats die ze voor hem had vrijgemaakt en ging met zijn knieën tegen de rugleuning van de zitplaats voor hem zitten.

Op andere dagen had ze hem beter bekeken, maar nu had ze daar geen zin in. Het stond haar zelfs vaag tegen dat hij naast haar was komen zitten, omdat het haar eraan herinnerde dat ze weer single was, omdat hij met zijn lange benen zo veel ruimte in beslag nam en omdat hij haar zo’n vreemdeling leek die er geen idee van had dat je een zware dag achter de rug had.

En dat je je voorbereidde op nog meer zware dagen.

Vijf zware dagen. En dan was ze ervanaf. Vijf dagen kon ze wel volhouden.

Ze schraapte haar keel, verschoof op haar zitplaats, sloot haar ogen en probeerde op te gaan in het ritmische geratel van de wielen, terwijl ze de tunnel in Queens uit reden en New York City achter zich lieten.

Een uur lang reden ze oostwaarts langs de zuidkust van New England. Het lukte Alice niet om in slaap te vallen. Haar telefoon was leeg en ze kon zich niet concentreren op het boek dat ze in haar tas had geschoven toen ze die middag haastig uit haar appartement was vertrokken. Ze staaide uit het raam de inktzwarte duisternis in, waar de Long Island Sound kalm, rimpelloos en onzichtbaar in de verte lag, voorbij de zoutwatermoerassen waaruit de kust van Connecticut bestond.

Het was toch al onmogelijk om ze te zien vanwege het late uur en de donkere lucht, maar het uitzicht werd nog verder beperkt door het tl-licht dat het interieur van de wagon weerspiegelde in het glas en een zwak schijnsel over het rommelige bagagerek

aan de andere kant van het looppad verspreidde, vol slaapzakken, koffers en een grote reistas met knalroze biezen en een pickleballbat in het zijvak gepropt. Onder deze chaotische verzameling reisspullen lachten twee tienermeisjes naar een jongen met krullen die sullig glimlachend op de zitplaats tegenover hen hing. Op andere avonden zou Alice geglimlacht hebben om het volmaakte nazomertafereltje. Maar deze avond werd ze afgeleid door een ander deel van het spiegelbeeld. Het lichte, glanzende rechthoekje op de schoot van haar buurman.

Zijn telefoon stond op een of andere social waar je eindeloos door kon scrollen.

Die app moest hij uitzetten. Eindeloos scrollen tastte je hersenen aan. Net als haar hersenen voordat ze op de trein was gestapt en toevlucht had gezocht in de dopaminehits van make-uptutorials en kattenvideo's... als tegengif voor het telefoontje van haar moeder – het eerste dat Alice in vijf jaar van haar had gehad.

Haar buurman hield even op met scrollen. Ze zag een nieuws-kop afgetekend tegen het donker buiten, zo groot dat ze de tekst in spiegelbeeld gemakkelijk kon lezen.

BAANBREKEND GENIE FRANKLIN STORM OVERLEDEN OP ZEVENTIGJARIGE LEEFTIJD

Hij hield zijn duim boven de link.

Niet doen, wenste ze. Ze wist niet of ze weg zou kunnen kijken, hoewel ze het verhaal achter de link kende. Sinds haar geboorte had gekend. Vanuit de garage van zijn ouders in Boston-Noord had Franklin Storm als zeventienjarige met 1107 dollar en zijn dromen de computerwereld en de echte wereld veranderd. Hij had grote en kleine computers gemaakt, ze in woonhuizen en scholen geïntroduceerd en overal ter wereld in zakken en om polsen aangebracht.

Dat was de eerste alinea. De alinea's die volgden, zouden gaan over zijn bedrijf, zijn uitgebreide kunstcollectie, zijn menslie-

vendheid, zijn charme, zijn neiging tot roekeloosheid (niemand hoefde zich te verbazen over het zweefvliegongeluk). En dan zou het over zijn familie gaan.

Er zouden foto's bij staan, waarschijnlijk van hem op zijn zeventigste verjaardag, toen in april genomen, de foto's waarover Alice zich in het stijlkatern van de *Times* gebogen had. Onderschriften. Een voetnoot over het niet-afgebeelde (en niet-uitgenodigde) kind. Een herinnering aan de reden.

Niet openen.

Hij deed het niet. Alice haalde opgelucht adem.

Ze wilde niet tegen hem zeggen dat hij beter een boek kon gaan lezen of zo, reikte omlaag naar haar tas en haalde er een krant uit. Ze had geen krant meer aangeraakt sinds ze een meisje was, toen er elke ochtend een stapel bij het appartement werd bezorgd.

Maar niettemin streek ze de voorpagina van de twintig uur tevoren gedrukte *New York Times* glad. De krant was alweer verouderd in deze wereld, waar (naar verluidt) de hele dag door BELANGRIJK NIEUWS binnenkwam, direct in het rechthoekje waaraan iemand de voorkeur gaf, en dan in het niets verdween. Het werd onmiddellijk in het verleden veranderd om ruimte te maken voor de toekomst en schoof zo snel op dat het heden simpelweg verdampte.

Waarom was ze erin gelopen? Alice streek met haar duim over de woorden, tatoeëerde zichzelf met de inkt van het nieuws van gisteren, het Voor. De krant van morgen zou het Na zijn.

Boven aan de voorpagina zou het nieuws over de dood van haar vader staan, het belangrijkste verhaal van de week. Van het jaar.

En voor Alice (en haar therapeut) nog veel langer.

Ze zag een nieuwskop over de inflatie. En nog een over daklozen in New York. Een derde over de zonnestroomrevolutie. Die verhalen waren belangrijker dan wat er de volgende dag in de krant zou staan.

Het waren verhalen die ze niet meer kon lezen, omdat ze vanuit haar ooghoeken zag dat de man naast haar zijn telefoon had

omgedraaid. De gladde achterkant glansde nu als zwart obsidiaan, zonder enige weerspiegeling. Het enige wat erop stond, was een zwierige, zilverkleurige letter S, als het oog van een orkaan.

Jaren geleden, toen ze nog klein was, associeerde ze een paar woorden met die letter, woorden die keer op keer herhaald werden in tv-reclames, hoorspelen, krantenadvertenties. De hele wereld kende ze.

Storm Inside™

Maar de wereld wist nog niets.